

OLIVIA ZEITLINE

Și-n mintea
mea dansam
desculță

Traducere din limba franceză de
Mădălina-Andreea Ungureanu

 ACT și Politon

2019

ET J'AI DANSÉ PIEDS NUS DANS MA TÊTE

Copyright © Solar, un département de Place des Éditeurs, 2017
© 2019 Editura ACT și Politon pentru prezenta ediție românească

Editura ACT și Politon

Str. Înclinată, nr. 129, Sector 5, București, România, C.P. 050202.

tel: 0723 150 590, e-mail: office@actsipoliton.ro

www.actsipoliton.ro/blog

Traducător: **Mădălina-Andreea Ungureanu**

Redactor: **Raluca Giuroiu**

Tehnoredactor: **Teodora Vlădescu**

Editor: **Maria Nicula**

Coperta: **Marian Iordache**

Copyright Manager: **Andrei Popa**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ZEILINE, OLIVIA

Și-n mintea mea dansam desculță / Olivia Zeitline; trad.: Mădălina-Andreea Ungureanu. - București : ACT și Politon, 2019

ISBN 978-606-913-516-7

I. Ungureanu, Mădălina-Andreea (trad.)

821.133.1

AVERTISMENT: Distribuirea, copierea sau piratarea în orice fel a acestei cărți nu este pedepsită numai prin lege, dar contravine și tuturor normelor și principiilor etice și sănătoase pe care un astfel de titlu le promovează. Ce fel de efect va avea energia pe care vreți să o transmiteți mai departe, dacă aceasta vine prin furt, ilegalitate și lipsă de respect față de autor și față de toți cei care au contribuit la crearea acestei cărți, astfel ca ea să ajungă la dumneavoastră? Împărtășiți cu ceilalți informațiile importante, valorile și lecțiile pe care le-ați aflat din acest material, într-un mod corect și responsabil.

*O frază spusă pe un ton melodic,
ca o bucată muzicală.*

1

În curând se face ora 18. Nu a primit încă niciun mesaj de la Tom. Charlotte își închide telefonul. Trebuie să arate că e puternică. Își pune telefonul în geantă și intră în centrul de dans de pe strada Paradis. Se îndreaptă spre sala Pina-Bausch, acolo unde își ține cursul de dans contemporan. Jeanne, o veche prietenă de la facultatea de marketing, o așteaptă în fața ușii duble.

– Ești singură? întreabă Charlotte.

– Așa se pare, doar dacă nu cumva s-au hotărât să-ți schimbe sala în seara asta.

– Nu, Michaël mi-ar fi spus. Asta-i sala. Théa n-a ajuns încă?

Jeanne încearcă să pară degajată.

– Tocmai am vorbit cu ea la telefon. Nu poate veni la cursul tău. I s-a reprogramat castingul. A spus că ne vedem după, la restaurant.

Charlotte îi răspunde cu un surâs crispat.

- Înseamnă că tu vei fi singura mea elevă în seara asta.

- Nu te îngrijora, drăguță, suntem în noiembrie, e normal. Lumea n-are chef să facă mișcare după serviciu. Dar cursul tău e grozav. Îmi place la nebunie. Nu mă simt bine dacă lipsesc o săptămână.

- La ultimul curs n-am avut decât trei elevi. Azi nu ești decât tu. Mi-e cam greu în momentul acesta, dar nu-mi pierd încrederea.

- Ești o profesoară super, Charlotte, știi asta.

Numeroșii elevi de la cursul precedent ies, transpirați, din sală. Lui Charlotte i se strânge inima când vede grupul care se îndepărtează pe culoar, spre vestiare. *De ce la cursul de jazz vine mai multă lume decât la cursul meu?* Intră în sală, urmată de Jeanne. Întinde salteluța pe podea, pentru momentul de relaxare de la final. În aer plutește un miros de transpirație. Charlotte a adus bețișoare parfumate, pe care le aprinde în toate colțurile sălii. De acum trei ani, de la episodul de *burnout*, Charlotte și-a schimbat viața. Și-a șters marketingul din memorie. S-a întors la ceea ce a făcut-o întotdeauna să vibreze: dansul. După ce și-a dat demisia, a reluat antrenamentele zilnice și cursurile de dans. A descoperit dansul improvizat, pe care îl exersa în parcuri, vara. S-a dedicat dansului trup și suflet. Datorită unei psihoterapeute la care mergea, s-a decis în favoarea dansului contemporan, în ciuda criticilor pe care i le aducea mama ei: „Și din ce-o să trăiești?” N-o să se dea bătută. N-a făcut degeaba tot

drumul ăsta. Gata cu bromazepamul*. N-o să se întoarcă niciodată înapoi. Vrea să trăiască din pasiunea ei, să-și câștige existența din cursuri.

Când să pornească *playlist*-ul de pe tableta conectată la boxe, o femeie tânără dă buzna în sală.

– Aici se ține cursul de jazz?

– Da, dar tocmai s-a terminat. Acum e cursul de dans contemporan, îi explică Jeanne. Ar trebui să încercați, e super, o să vedeți.

Femeia se lasă convinsă.

Charlotte încearcă să-și alunge gândurile negre. Trebuie să se adune, să dea tot ce are mai bun, chiar dacă are acum numai două eleve. Își începe cursul cu o serie de exerciții de încălzire și de mișcări de yoga, după care trece la programul cu scheme libere, pe muzică hip-hop. Își învață elevele cum să devină conștiente de corpul lor, punându-le să execute o serie de jocuri și de mișcări mimice, apoi le cere să improvizeze, să-și exprime starea emoțională. Cursul se termină cu un moment de relaxare pe muzică tibetană. Jeanne a adormit. Cealaltă tânără este încântată, plină de energie și promite să vină și săptămâna următoare. Înainte să iasă din clădire, Charlotte se duce la Michaël, cel care se ocupă de administrarea centrului. Îi întinde cele două cupoane de la curs.

– Nu au venit prea mulți elevi în seara asta, „Bucle de aur”, observă Michaël de la ghișeul lui.

---

* În text, *Lexomyl*, una dintre denumirile comerciale utilizate în Franța pentru bromazepam, medicament utilizat pentru reducerea tensiunii psihice și pentru ameliorarea stărilor de agitație. (n.tr.)

– Așa e, dar cursul ei e grozav, îi răspunde Jeanne.

Michaël le oferă câte o băutură detoxifiantă: apă cu lămâie și cu bucăți de castravete.

Charlotte caută în geantă carnetul de cecuri, ca să plătească sala.

– Lasă, nu trebuie să-mi dai nimic de data asta.

– Ești sigur?

– Suntem toți în aceeași barcă, frumoaso, surâde Michaël și-i face cu ochiul.

– Mulțumesc mult, Michaël. Ești un înger.

După ce ies afară, Jeanne îl sună pe soțul ei, ca să-i spună să le dea fetelor să mănânce. În acest timp, Charlotte își deschide telefonul. Niciun mesaj de la Tom, în continuare. Nimic. Și totuși, jurase că o să se implice mai mult.

Îți promit c-o să-ți trimit o mulțime de mesaje de dragoste.

Charlotte simte un gol în stomac.

– Bun, Bernard are grijă de fete. A comentat un pic, dar o să-i treacă. Mergem?

Charlotte nu se mișcă. E pierdută în gânduri.

– Ce ai? Vii? Théa o fi ajuns deja.

Se întâlnesc cu Théa în față la Chez Jeannette. E îmbrăcată cu un palton lung, pe sub care poartă o rochie neagră, și le așteaptă cu țigara în mână. Când era mică, Théa a făcut dansuri împreună cu Charlotte. Acum e actriță.

Braseria e arhiplină. Fetele își fac drum prin mulțimea îngrămădită la bar. Unul dintre chelneri o recunoaște pe Charlotte. O sărută pe obraz.

– Ce mai faci? Sunteți trei?

Chelnerul ia o tăviță de metal și le conduce la una dintre mesele din fund. Cele din formica* roșu, care îi plac lui Charlotte cel mai mult. Câteva minute mai târziu, le aduce trei *mojitos*. Au multă mentă, și asta mai atenuează gustul de rom. Charlotte nu-și termină băutura. Se gândește încontinuu la Tom. Nu reușește să participe la discuție.

– Și știi ce? Mi-am putut recupera toate zilele de concediu.**

– Super, Jeanne, fetele tale vor fi fericite.

– Și castingul tău cum a mers? Povestește.

Sosește mâncarea. Charlotte abia dacă se atinge de farfuria ei. Nu poate să mănânce nici măcar salata vegetariană.

Tom nu mă sună. Nu-și ține niciodată promisiunile.

Théa se întoarce către Charlotte.

– S-a întâmplat ceva? N-ai mâncat nimic.

Jeanne se grăbește să răspundă în locul ei.

– N-a venit nimeni la cursul de dans.

---

* Material compozit obținut prin laminare. (n.tr.)

** În text, *jours RTT*, abreviere pentru *Réduction du temps de travail*: zile libere acordate de angajator angajaților care au atins deja limita maximă de 35 de ore lucrate pe săptămână. (n.tr.)

– A, deci de asta nu zici nimic de când ai venit. Îți faci griji?

– Un pic... Nu știu cum o să-mi plătesc chiria luna viitoare. Nu mai am ajutor de șomaj... Dar încerc să rămân senină, o să fie bine până la urmă.

– Ai dreptate, Cha. Șamanul meu *maya* spunea mereu: „Totul se petrece în mintea noastră”. Dacă ai încredere, se va ivi o soluție.

Jeanne găsește soluția imediat.

– Dacă ai într-adevăr probleme cu apartamentul, Charlotte, camera noastră de serviciu e liberă: fata care e la noi ca *au pair** pleacă săptămâna viitoare.

– E foarte drăguț din partea ta, Jeanne. Mulțumesc, o să mă gândesc.

– Bun, comandăm desert? Plătesc eu, le propune Théa.

Charlotte refuză, sub pretextul că trebuie să se culce devreme. Nu mai poate. Se simte prea rău din cauza tăcerii lui Tom. Le lasă pe prietenele ei și pleacă. O doare stomacul.

Imediat ce iese din braserie, se grăbește să-și verifice încă o dată telefonul. Niciun apel. Niciun mesaj.

Își bate joc de mine.

---

* *Au pair* (egal cu): persoană, de până în 30 de ani, care participă la un program de schimb intercultural. Aceasta poate locui pentru o perioadă de până la doi ani în casa familiei-gazdă, fiind tratată ca un membru egal al acelei familii. În schimb, participantul trebuie să îndeplinească niște sarcini casnice ușoare, să-și asume rolul de frate/soră mai mare al/a copiilor familiei gazdă. (n.red.)

Merge până în stația lui 31, iar prin minte îi trec doar gânduri pline furie. În momentul în care se deschid ușile autobuzului, o frază îi răsună în minte. O frază spusă pe un ton melodic, ca o bucată muzicală: *Pregătește-te, idila dintre tine și Tom se termină mâine.*

*Nu poți găsi acordul perfect fără câteva
note false.*

Autobuzul este aproape gol. Charlotte nu se așază. Rămâne în picioare, în stare de șoc. Fraza pe care a auzit-o se repetă în mintea ei, iar și iar. Nu înțelege ce i se întâmplă. Lumea ei se prăbușește. Se lasă pe un scaun. Lividă, își ia telefonul. Cu mâinile tremurând, îi trimite un mesaj Stellei.

Stella, trebuie neapărat să se întâlnească cu Stella.

În sfârșit, autobuzul ajunge la Barbès-Rochechouart, stația unde trebuie să coboare. Charlotte își ia geanta, îl împinge pe omul din fața ei și pleacă, fără să-și ceară scuze. În stradă, simte că se sufocă, inima îi bate tot mai repede. Începe să transpire, deși afară e frig. Grăbește pasul, ca să ajungă odată la destinație, să se încheie odată acest atac de panică. Înainte, dacă era în această situație, era mai ușor, ar fi luat anxiolitice, fără să-și pună prea multe întrebări. N-o să facă asta acum, și-a promis să termine cu medicamentele. Psihoterapeuta la care a mers după episodul de *burnout* ar fi întrebat-o, fără

îndoială: „Și de ce anume îți amintește această frază?” Oricât s-ar strădui, Charlotte nu găsește niciun răspuns. Respiră cu greutate, încearcă să-și recapete suflul. Nimic nu ajută. O ia pe bulevardul Rochechouart, apoi pe strada Clignancourt. Trotuarele sunt pustii, la fel și Café du Commerce. Ajunsă pe strada Pierre-Picard, Charlotte se mai liniștește puțin. Când pășește pe această alee, unde locuiește Stella, are mereu impresia că intră într-un spațiu magic. Parcă durează o veșnicie să urce cu ascensorul din lemn, cu uși cu grilaj. Sună la ușă. În sfârșit.

– Intră, draga mea, e deschis.

Deschide ușa și pulsul îi revine la normal. Semnele grafice de pe stampele japoneze atârinate în hol o calmează. Își pune jacheta în cuierul din fier forjat. Îmbrăcăță într-un kimono din mătase albă, Stella o așteaptă, stând pe canapeaua mare din salon, cu o revistă de artă în mână. Stella e muziciană, de origine slavă. Charlotte a cunoscut-o prin intermediul lui Tom, care îi luase un interviu pentru una dintre emisiunile lui la radio. Tom simțise că lui Charlotte îi va plăcea această femeie înțeleaptă, de 62 de ani. Violoncelistă cu renume, Stella a străbătut lumea întregă, susținând numeroase concerte în străinătate. Părul cărunț și strălucitor și ochii de un negru profund îi dau un aer de madonă. Când s-au întâlnit prima dată, Charlotte a avut strania senzație că o cunoaște dintotdeauna.

– Hai, scumpo, spune-mi ce s-a întâmplat.

Incapabilă să articuleze vreun cuvânt, Charlotte se aruncă plângând în brațele Stellei. Cu capul la pieptul ei,

suspină minute în șir. Stella o lasă să plângă; îi cântărește și îi absoarbe suferința.

– Așa, hai, plângi. Lacrimile ne limpezesc sufletul.

Încet, încet, Charlotte se liniștește. Emoția pe care a reținut-o atâta timp se defulează acum prin expirații ample. Stella se ridică, îi întinde o cutie cu batiste de hârtie, apoi se duce la bucătărie.

– Îți fac un ceai.

Se întoarce cu două cești de ceramică, așezate pe o tavă cu motive orientale.

Din cauza lui Tom, nu-i așa? Ce ți-a făcut iar aventurierul ăsta?

– Ghicești mereu totul, Stella.

– Știi că am antene.

– De asta am venit la tine. Mi s-a întâmplat adineauri o chestie tare bizară, legată de Tom. Am nevoie să mă lămurești.

Stella îi întinde o ceașcă.

– Te ascult.

– În timp ce urcam în autobuz, mi-a venit în minte o frază.

– Și ce zicea fraza asta?

– Zicea: „Pregătește-te, idila dintre tine și Tom se termină mâine”.

Stella rămâne tăcută și ia o gură de ceai. Pe față îi apare un zâmbet distras.

Charlotte continuă: